

Nieuwsbrief PFR Updates 2020-16

Nummer 16, 2020

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:5941](#) 28-07-2020

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2020:2328](#) 23-07-2020

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2020:1324](#) 22-07-2020

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:5700](#) 21-07-2020

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:6092](#) 10-07-2020

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:4605](#) 16-06-2020

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:4379](#) 09-06-2020

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:4259](#) 04-06-2020

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2020:2956](#) 24-07-2020

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2020:3694](#) 23-07-2020

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2020:6782](#) 03-07-2020

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Zowel wat betreft de behoefte van de kinderen als wat betreft de draagkracht van de man c.q. zijn woonlasten wordt niet afgeweken van het forfaitaire stelsel. Verder is het inkomensverlies van de man niet verwijtbaar.

In hoger beroep is de kinderalimentatie tussen partijen in geschil. In dat kader is tussen partijen de hoogte van de behoefte van de kinderen niet in geschil. Wel is in geschil of deze behoefte dient te worden vermeerderd met de door de vrouw te betalen nettokosten van de kinderopvang van € 200 per maand. Het hof overweegt als volgt. Het hof volgt de aanbevelingen van de Expertgroep Alimentatienormen en gaat terughoudend om met correctie van de behoefte van kinderen met bijzondere kosten. Daarbij heeft te gelden dat in de behoefte van de kinderen al een component voor kinderopvang is verdisconteerd. Door de vrouw is niet althans onvoldoende gesteld dat haar nettokosten voor de kinderopvang dusdanig hoog zijn dat deze niet zijn te compenseren met een besparing op andere kosten voor de kinderen, waardoor de behoefte zou moeten worden gecorrigeerd. Daarbij komt dat de vrouw reeds een baan in de kinderopvang had en zij de noodzaak voor de door haar gevolgde studie niet aannemelijk heeft gemaakt. Bovendien heeft de vrouw haar studie afgerond, zodat de gestelde hogere kosten een beperkte periode omvatten. Ten slotte heeft de vrouw onvoldoende inzichtelijk gemaakt dat de door haar afgenomen kinderopvang en de daarmee gepaarde kosten noodzakelijk waren. Het hof wijkt aldus niet af van het forfaitaire stelsel.

In haar tweede grief stelt de vrouw voorts dat sprake is van verwijtbaar inkomensverlies aan de zijde van de man, omdat de man de voormalige echtelijke woning heeft verkocht en daardoor geen huurinkomsten meer heeft. Primair stelt de vrouw in dit kader dat het inkomen van de man voor herstel vatbaar is omdat de man de verkoopwaarde van de woning kan investeren en op die manier eenzelfde rendement kan behalen. Subsidiair voert de vrouw aan dat bij de berekening van de draagkracht van de man niet moet worden uitgegaan van een forfaitaire woonlast, maar van de werkelijke woonlast van de man, omdat hij de verkoopopbrengst heeft gebruikt om zijn woonlasten te verlagen. De man heeft verweer gevoerd. Het hof stelt voorop dat het aan de man is om zijn vermogenspositie in te richten zoals hem dat juist voorkomt, waarbij zijn onderhoudsverplichting een van de overwegingen

vormt. De man heeft onweersproken gesteld dat het ten tijde van het verbreken van de relatie van partijen hun beider intentie was de voormalige echtelijke woning te verkopen. Inmiddels is de woning in juni 2019 aan een derde verkocht en geleverd. Dat de man vervolgens in staat is om met de verkoopopbrengst eenzelfde rendement te behalen, is door de vrouw wel gesteld, maar tegenover de gemotiveerde betwisting door de man onvoldoende onderbouwd. Het hof ziet evenmin aanleiding om uit te gaan van de werkelijke woonlast van de man, zoals door de vrouw verzocht, omdat slechts in uitzonderlijke situaties dient te worden afgeweken van de forfaitaire berekening van kinderalimentatie. Van een dergelijk uitzonderlijke situatie is niet gebleken. Dat de man ervoor heeft gekozen om de meerwaarde van de verkochte woning te investeren in zijn huidige woning, waardoor hij een lagere woonlast heeft, is een keuze van de man om zijn eigen vermogenspositie in te richten op een door hem gewenste wijze en leidt er niet toe dat sprake is van een situatie waarin van het forfaitaire stelsel moet worden afgeweken.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 09-06-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:4379

Zaaknummer: 200.274.229

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie. Wijzigingsverzoek. Uitleg echtscheidingsconvenant. Als de man ervoor kiest om (tijdelijk) helemaal geen of slechts een heel laag inkomen te verwerven dient hij ook rekenschap te geven van de gevolgen daarvan voor de vrouw.

Nadat de man per 1 maart 2018 was gestopt met het voldoen van de partneralimentatie, heeft de vrouw de rechtbank verzocht de man te veroordelen tot naleving van de afspraak tussen partijen tot betaling van partneralimentatie. De man heeft geconcludeerd tot afwijzing van dit verzoek en de rechtbank verzocht te bepalen dat hij vanaf 1 maart 2018 niet meer gehouden is tot betaling van partneralimentatie. Bij beschikking heeft de rechtbank bepaald dat de man tot 18 juli 2021 partneralimentatie aan de vrouw dient te voldoen. De man is van deze beschikking in hoger beroep gekomen en voert in hoger beroep aan dat de rechtbank het echtscheidingsconvenant ten onrechte aldus heeft uitgelegd dat de vrouw het de man mocht tegenwerpen dat hij op 65-jarige leeftijd is gestopt met werken. De man stelt dat partijen destijds uitdrukkelijk hebben afgesproken dat het ter keuze van de man was of hij op 65-jarige leeftijd met pensioen zou gaan of niet en dat zijn draagkracht vanaf dat moment moest worden vastgesteld op basis van het inkomen dat hij op dat moment genoot. Deze afspraken werden ingegeven door het fysiek en mentaal zware werk dat de man offshore verrichtte. De rechtbank heeft de man, zo voert hij aan, ten onrechte het recht ontzegd om gebruik te maken van zijn contractuele vrije keuzerecht. De man betwist voorts dat sprake is van een handeling die heeft geleid tot een door hemzelf teweeggebracht inkomensverlies waarvan de man zich met het oog op de belangen van de vrouw had moeten onthouden, omdat de man in goed vertrouwen is uitgegaan van de inhoud en de strekking van het echtscheidingsconvenant. De vrouw heeft gemotiveerd verweer gevoerd.

Het hof stelt voorop dat bij de uitleg van een overeenkomst niet alleen moet worden gelet op de taalkundige betekenis van de bewoordingen. Het komt ook steeds aan op de zin die partijen over en weer redelijkerwijs aan elkaars verklaringen en gedragingen mochten toekennen en op hetgeen zij te dien aanzien redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten. Met de man is het hof van oordeel dat uit het echtscheidingsconvenant valt af te leiden dat partijen zich eraan hebben verbonden dat de draagkracht van beide partijen opnieuw zou

worden beoordeeld en vastgesteld op het moment dat de man de 65-jarige leeftijd had bereikt, dus in het jaar 2018. Het stond de man vrij om op dat moment zijn leven anders in te richten en een herbeoordeling te vragen van zijn draagkracht, waarbij hem niet kon worden tegengeworpen dat hij stopte met werken en met pensioen zou gaan en derhalve een lager inkomen zou (kunnen) hebben. Deze uitleg van het echtscheidingsconvenant ontslaat de man evenwel niet geheel van zijn onderhoudsplicht jegens de vrouw. Het stond de man echter niet vrij om te kiezen om (tijdelijk) helemaal geen of slechts een heel laag inkomen te verwerven, maar zich bij die keuze ook rekenschap te geven van de gevolgen daarvan voor de financiële positie van de vrouw. Het hof is onder deze omstandigheden, evenals de rechtbank, van oordeel dat van de man, ook vanaf het moment dat hij de 65-jarige leeftijd heeft bereikt, verwacht mag worden dat hij een inkomen verwerft ter hoogte van minimaal het basispensioen voor mensen die de AOW-leeftijd hebben bereikt, te weten een bedrag van € 1.244,75 bruto per maand, zodat dit het inkomen is waarvan in ieder geval dient te worden uitgegaan bij de bepaling van de actuele draagkracht van de man. Niet gebleken is dat de man niet in staat was en is ten minste dat inkomen te verwerven. Het hof heeft de beschikking van de rechtbank bekrachtigd.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 04-06-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:4259

Zaaknummer: 200.269.691

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geen vervangende toestemming tot vakantie naar Portugal (omgeving Lissabon), omdat voor het gebied waar de reis naartoe gaat het advies geldt om alleen noodzakelijke reizen te maken (code oranje).

Uit de affectieve relatie van de ouders zijn twee kinderen geboren in 2008 en 2010. Zij hebben gezamenlijk het gezag.

Procedure in eerste aanleg

Na eerdere toestemming van de moeder aan de vader om met de drie kinderen medio juli 2020 naar Portugal te reizen, heeft de moeder vanwege de uitbraak van het coronavirus deze toestemming op 6 juni 2020 ingetrokken. De vader heeft zich vervolgens op 12 juni 2020 tot de rechtbank gewend met een verzoek om vervangende toestemming voor deze reis en een bevel tot afgifte van de reisdocumenten van de kinderen.

Bij de bestreden beschikking is aan de vader vervangende toestemming verleend voor een reis naar Portugal in de periode van 13 juli 2020 tot 2 augustus 2020.

Hoger beroep

De moeder is van deze beschikking in hoger beroep gekomen met het verzoek de toestemming alsnog te weigeren. De moeder heeft als grootste bezwaar tegen de verleende vervangende toestemming aangevoerd dat een dag na de bestreden beschikking, op 1 juli 2020, het reisadvies voor Portugal is aangepast. Het reisadvies is van geel naar oranje gegaan voor de regio's Porto en Lissabon. Dat betekent dat reizen naar deze regio's alleen is toegestaan indien dit noodzakelijk is. Bovendien geldt het dringende advies om bij terugkeer veertien dagen in quarantaine te gaan. Dat zal meebrengen dat de moeder in haar vakantie met de kinderen niet weg zal kunnen.

De vader heeft aangevoerd dat het slechts om een 'advies' gaat, het een hoogstnodig familiebezoek betreft aan familie verspreid over Portugal en zijn familie niet in de drukke stedelijke regio's woont die getroffen zijn door een toegenomen verspreiding van het coronavirus. Bovendien zijn de risico's voor de kinderen wanneer zij besmet raken met het

virus heel beperkt. Overigens houdt de moeder zich ook niet strikt aan de coronamaatregelen.

Met de rechtbank is het hof van oordeel dat ten tijde van de bestreden beschikking er onvoldoende redenen bestonden om de vader vervangende toestemming te onthouden om met de kinderen naar Portugal te reizen. Op dat moment was het reisadvies in Portugal hetzelfde als in Nederland: 'Let op, veiligheidsrisico's' (geel).

Inmiddels is de situatie echter gewijzigd en geldt voor bepaalde gebieden in Portugal (waaronder de regio Lissabon) als reisadvies: 'Alleen noodzakelijke reizen' (oranje).

Vast staat dat de vader met de kinderen op 13 juli 2020 zal vliegen op Lissabon en dat de ouders van de vader wonen in beide plaatsen in het 'oranje' gebied rond Lissabon. De vader heeft weliswaar uiteindelijk aangegeven voornemens te zijn om alleen in de geel gemarkeerde gebieden te verblijven, maar daargelaten dat het vliegveld in elk geval in 'oranje' gebied ligt, heeft hij deze locaties niet kunnen concretiseren. Het hof is daarom van oordeel dat vervangende toestemming alleen gegeven kan worden wanneer de reis van de vader en de kinderen als noodzakelijk kan worden bestempeld. De vader heeft naar het oordeel van het hof daarvoor onvoldoende omstandigheden aangevoerd. Het gegeven dat de vader en de kinderen de familie in Portugal voor het laatst in 2017 hebben gezien noch de omstandigheid dat de kinderen relatief jong zijn kan daar verandering in brengen. [de minderjarige1] heeft verklaard dat zij erg graag naar Portugal wil omdat haar oma waarmee zij een nauw contact heeft haar graag wil zien, en zij haar oma ook graag weer wil ontmoeten. Het hof acht dit eveneens onvoldoende redengevend. Hoezeer het hof begrip heeft voor de wens van de vader om met de kinderen naar Portugal te gaan, is reizen in de huidige situatie en onder de geschetste omstandigheden niet verantwoord en daarmee strijdig met het belang van de kinderen en het algemeen belang. Het hof wijst het inleidende verzoek van de vader af.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 10-07-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:6092

Zaaknummer: 200.280.220/01 en 200.280.220/02

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Niet-tijdige inschrijving van de echtscheiding. Nevenvoorziening inzake de scheiding en deling vervallen. Perikelen in verband met het vervolg. Nieuwe echtscheidingsbeslissing met dezelfde inhoud, ook wat betreft de nevenvoorziening, als de vorige. Hebben partijen hoger beroep van de nevenvoorziening uitgesloten? Volgens het hof luidt het antwoord bevestigend. Alleen sprongcassatie was mogelijk.

Feiten, zoals door het hof vastgesteld

Nadat bij beschikking van de rechtbank Den Haag van 11 april 2017 op verzoek van de vrouw de echtscheiding tussen partijen is uitgesproken en voorts is bepaald dat de man aan de vrouw in het kader van de afwikkeling van het tussen hen geldende huwelijksgoederenregime een bedrag dient te voldoen van € 115.000, uitvoerbaar bij voorraad, is de man van die beschikking in hoger beroep gegaan. Bij beschikking van dit hof van 14 maart 2018 is de beschikking van 11 april 2017 bekrachtigd. De echtscheidingsbeschikking is vervolgens echter niet ingeschreven in de daartoe bestemde registers van de burgerlijke stand als gevolg van een fout van de toenmalige advocaat van de man. Ingevolge het bepaalde in artikel 1:163 lid 3 BW dient een verzoek tot inschrijving te worden gedaan uiterlijk zes maanden na de dag waarop de beschikking in kracht van gewijsde is gegaan. Nu de echtscheidingsbeschikking niet is ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand, is het huwelijk van partijen – gelet op het voorgaande – nog niet ontbonden. Bijkomend gevolg is dat de daarbij getroffen nevenvoorziening is komen te vervallen.

Het nieuwe verzoekschrift tot echtscheiding van de man is op 1 mei 2018 bij de rechtbank ingediend. Ter toelichting op het verzoekschrift heeft de advocaat van de man bij e-mailbericht van 30 april 2018 aan de advocaat van de vrouw laten weten dat in het verzoekschrift tot echtscheiding niets is vermeld over het opnemen van de beschikking van het hof van 14 maart 2018, omdat de man zich eerst nog wenste te beraden over het instellen van cassatie. Bij e-mailbericht van 17 mei 2018 heeft de advocaat van de man nader aan de advocaat van de vrouw bericht dat de man gebruik wenst te maken van de mogelijkheid tot het instellen van sprongcassatie in de zin van artikel 398 sub 2 Rv tegen een nieuwe uitspraak

op tegenspraak van de rechtbank. De advocaat van de man heeft daarbij een concept van een aan de rechtbank te sturen brief aan de advocaat van de vrouw voorgelegd, inhoudende dat de tweede procedure in eerste aanleg is geëntameerd omdat de echtscheidingsbeschikking van 11 april 2017 niet tijdig is ingeschreven, waardoor van rechtswege ook de nevenvoorzieningen zijn komen te vervallen. De conceptbrief houdt verder in dat teneinde (sprong)cassatie in de zin van artikel 398 sub 2 Rv te kunnen instellen, een beschikking op tegenspraak ten aanzien van de boedelscheiding noodzakelijk is. De rechtbank wordt in de brief daarom, namens de man en de vrouw, verzocht in de te wijzen beschikking de verzoeken van partijen ten aanzien van de boedelscheiding en de bijbehorende argumentatie zoals ingenomen in de bodemprocedure bij de rechtbank d.d. 11 april 2017 en in hoger beroep bij het hof d.d. 14 maart 2018 als herhaald en ingelast te beschouwen. In de brief wordt vervolgens nog expliciet benadrukt dat partijen geen overeenstemming hebben bereikt over de huwelijksgoederenrechtelijke afwikkeling van hun huwelijk en dat zij de rechtbank dientengevolge verzoeken een uitspraak te doen over de boedelscheiding. In reactie heeft de advocaat van de vrouw bij e-mailbericht van 18 mei 2018 aan de advocaat van de man bericht na overleg met de vrouw akkoord te zijn en dat de advocaat van de man de rechtbank overeenkomstig de inhoud van de conceptbrief kan berichten. De advocaat van de vrouw heeft verder toegezegd aan de rechtbank te zullen bevestigen wat is overeengekomen. Genoemde brief is op 6 juni 2018 bij de rechtbank ingediend. Vervolgens heeft de advocaat van de man nog een van de advocaat van de vrouw ontvangen, door de vrouw ondertekende, referteverklaring bij de rechtbank ingediend.

Oordeel hof

Artikel 333 Rv, dat het hof van overeenkomstige toepassing acht in de onderhavige verzoekschriftprocedure, bepaalt dat geen hoger beroep openstaat in zaken die slechts rechtsgevolgen betreffen die ter vrije bepaling van partijen staan en waarbij partijen zijn overeengekomen van hoger beroep af te zien. De onderhavige zaak betreft de vermogensrechtelijke afwikkeling van de echtscheiding van partijen en is ter vrije bepaling van partijen. Het hof moet dus de vraag beantwoorden of partijen zijn overeengekomen van hoger beroep af te zien.

Naar het oordeel van het hof blijkt uit de door de vrouw ingebrachte stukken dat partijen uitdrukkelijk zijn overeengekomen de procedure ten aanzien van de nevenvoorzieningen voort te zetten middels een procedure ex artikel 398 sub 2 Rv, te weten middels zogenoemde sprongcassatie. Geen van partijen had namelijk nog nieuwe argumenten in te brengen ten aanzien van de nevenvoorziening. Deze afspraak kan niet anders worden uitgelegd dan dat partijen daarmee hoger beroep hebben uitgesloten, zoals de vrouw betoogt. De man heeft nog gesteld dat het toezeggingen betreft die alleen voor rekening van zijn (toenmalige) advocaat

komen. Uit de e-mailberichten van de advocaat van de man aan de advocaat van de vrouw van 19 en 30 april 2018 blijkt echter dat de mogelijkheid tot het instellen van (sprong)cassatie uitdrukkelijk met de man is besproken en dat aan de man ruim de tijd is geboden zich daarop te beraden. De man heeft zich van de daarover gedane toezeggingen bovendien tot op het moment van de mondelinge behandeling in hoger beroep nimmer gedistantieerd. Bij de mondelinge behandeling die tot de bestreden beschikking heeft geleid heeft de man geen verweer gevoerd. Aldus betreft het naar het oordeel van het hof toezeggingen van de advocaat van de man die aan de man kunnen worden toegerekend. Het hof verwerpt het verweer van de man. Gelet op het voorgaande is het hof van oordeel dat partijen zijn overeengekomen van hoger beroep af te zien. Dit leidt dit ertoe dat de man op grond van artikel 333 Rv niet-ontvankelijk is in zijn hoger beroep.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 22-07-2020

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2020:1324

Zaaknummer: 200.265.112/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Nihilstelling partneralimentatie. De vrouw heeft na vijf jaar niet aan haar inspanningsverplichting voldaan om in eigen inkomsten te voorzien. Volgens de uitleg van het hof van het echtscheidingsconvenant leidt dat tot een zo ingrijpende wijziging van omstandigheden dat op grond daarvan de partneralimentatie opnieuw beoordeeld kan worden. Hof concludeert tot nihilstelling.

Partijen zijn in juli 2006 met elkaar gehuwd. Zij zijn in mei 2014 gescheiden. Partijen hebben een thans nog minderjarig en een thans meerderjarig kind dat nu in het buitenland verblijft. De minderjarige woont bij de man.

Bij echtscheidingsconvenant van november 2013 zijn partijen overeengekomen dat de man aan de vrouw een alimentatie van € 614 betaalt, zodra de vrouw de echtelijke woning heeft verlaten en een eigen woning heeft betrokken. Er is een beperkt niet-wijzigingsbeding overeengekomen. Dit houdt onder meer in dat als de vrouw een eigen inkomen genereert dat wel reden is voor wijziging van de partneralimentatie. Ook is bepaald dat op de vrouw een inspanningsverplichting rust om een eigen inkomen te verwerven. Aan deze inspanningsverplichting is geen termijn verbonden, zo is eveneens bepaald.

De man heeft verzocht om limitering dan wel nihilstelling van de partneralimentatie per 1 december 2018 (vijf jaar nadat is begonnen met de alimentatiebetalingen) dan wel op een later moment. Meer subsidiair is verzocht te verklaren voor recht dat de vrouw haar inspanningsverplichting niet nakomt. De vrouw heeft zich hiertegen verweerd.

Het hof overweegt als volgt. De vrouw heeft nog steeds behoefte aan alimentatie. Na indexering bedraagt die € 1.348 per maand.

Partijen zijn met betrekking tot partneralimentatie in het echtscheidingsconvenant een beperkt niet-wijzigingsbeding overeengekomen, alsmede een inspanningsverplichting van de vrouw.

Partijen verschillen van mening over de uitleg die aan voornoemde afspraken gegeven moet

worden. Teneinde omtrent de standpunten van partijen een oordeel te kunnen geven, dient het hof de voormelde bepalingen in het echtscheidingsconvenant uit te leggen overeenkomstig de Haviltex-maatstaf. Dit betekent dat het bij de uitleg van hetgeen partijen zijn overeengekomen niet alleen aankomt op de zuiver taalkundige uitleg van de bepalingen van de overeenkomst, maar ook op de zin die partijen in de gegeven omstandigheden over en weer redelijkerwijs aan deze bepalingen mochten toekennen en op hetgeen zij te dien aanzien redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten.

Het hof kan, en daarmee dus anders dan de rechtbank, niet anders concluderen dan dat er een verband bestaat tussen het beperkte niet-wijzigingsbedingartikelen en de inspanningsverplichting van de vrouw uit het echtscheidingsconvenant. Immers, het hebben van eigen inkomsten van de vrouw (hetgeen tot een wijziging van de partneralimentatie kan leiden) valt niet los te koppelen van de inspanningsverplichting van de vrouw om een eigen inkomen te verwerven teneinde in haar eigen levensonderhoud te voorzien, zoals partijen zijn overeengekomen in het echtscheidingsconvenant. Gelet op deze koppeling kan niet alleen het eigen inkomen van de vrouw, en daarmee het voldoen aan haar inspanningsverplichting, maar in beginsel ook het niet voldoen van de vrouw aan haar inspanningsverplichting ertoe leiden dat er sprake is van een zo ingrijpende wijziging van omstandigheden, dat de man naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet langer aan het niet-wijzigingsbeding mag worden gehouden (art. 1:159 lid 3 BW), zoals overeengekomen.

Het hof is voorts van oordeel dat de man voldoende onderbouwd heeft gesteld dat de vrouw niet, althans niet voldoende aan haar inspanningsverplichting heeft voldaan en dat er sprake is van een ingrijpende wijziging van omstandigheden die ertoe leidt dat de man naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet langer aan het niet-wijzigingsbeding mag worden gehouden. De vrouw kan geacht worden een inkomen te genereren waarmee zij in haar eigen levensonderhoud kan voorzien. Het hof laat daarbij meewegen dat er niet alleen gekeken moet worden naar de situatie van de vrouw thans, maar tevens naar hetgeen zij gedaan heeft om in eigen levensonderhoud te voorzien vanaf de periode van uiteengaan van partijen in 2013. Het hof constateert dat de vrouw thans 46 jaar is en sinds het uiteengaan van partijen in 2013 niet of nauwelijks zorgtaken voor de kinderen heeft gehad. Zij heeft sinds 2015 een bijstandsuitkering. Dat er psychische problemen zouden zijn, zou weliswaar blijken uit het oordeel van de uitkerende instantie, maar daaraan is het hof niet gebonden. Het hof acht het met name van belang dat een gedegen visie van een arbeidsdeskundige ontbreekt. Niet gesteld of gebleken is verder dat de vrouw sedert het uiteengaan van partijen en ook thans, niet of niet voldoende mogelijkheden heeft of heeft gehad om betaald werk te vinden waarmee zij een zodanig inkomen kan genereren dat zij in haar eigen levensonderhoud kan voorzien, dan wel dat de vrouw geringe kansen zou hebben op de arbeidsmarkt. Dat de door

de vrouw gestelde psychische problemen haar belemmeren om betaald werk te verrichten is niet, althans niet voldoende gebleken.

Het hof wijst het verzoek om limitering af, maar wijst het verzoek tot nihilstelling toe met ingang van de datum van zijn beschikking.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 23-07-2020

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2020:2328

Zaaknummer: 200.261.366_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek moeder die in 2009 ontheven is van het gezag over haar in 2002 geboren dochter tot omgang met haar dochter. Verder wil zij een DNA-test om te kunnen vaststellen of de minderjarige van 17 jaar die schriftelijk heeft gereageerd op het verzoek van de moeder, wel haar dochter is. Hof wijst beide verzoeken af.

De moeder, van Poolse nationaliteit, heeft in 2002 een dochter gekregen. De minderjarige heeft van half 2004 tot half 2009 onder toezicht gestaan. Zij is in augustus 2004 uit huis geplaatst en verblijft sinds juli 2005 in het huidige pleeggezin. De moeder is half 2009 ontheven van het gezag. Sindsdien is er geen contact meer geweest tussen de moeder en de minderjarige.

De moeder heeft verzocht een omgangsregeling tussen haar en de minderjarige vast te stellen. De rechtbank heeft dit verzoek afgewezen. Voorts is in hoger beroep verzocht om de gecertificeerde instelling (GI) (voogdes) door middel van bijvoorbeeld een DNA-test te laten aantonen dat het in deze procedure inderdaad gaat om de dochter van de moeder.

Het hof oordeelt als volgt. Het verzoek van de moeder om een DNA-test te gelasten staat niet in verband met het verzoek van de moeder om een omgangsregeling of omgangsmoment vast te stellen. Het hof heeft geen reden om te twijfelen aan het nog in leven zijn van de minderjarige, heeft evenmin reden om te betwijfelen dat de minderjarige die de brief aan de rechtbank en aan het hof heeft geschreven en die contact heeft met de GI de dochter van de moeder is en acht het ook niet aan de GI om in deze procedure van de bloedband tussen de moeder en de minderjarige bewijs te leveren. Het hof zal het hiertoe strekkende verzoek van de moeder daarom afwijzen.

Uit het geretourneerde 'formulier bij kindgesprek' blijkt dat de minderjarige in hoger beroep nog dezelfde mening heeft als bij de rechtbank. De brief die de minderjarige destijds naar de rechtbank heeft gestuurd maakt geen deel uit van het dossier. Wel blijkt uit de bestreden beschikking dat de minderjarige in die brief heeft geschreven dat zij voorsnog geen contact wil met de moeder en dat zij in de toekomst graag zelf wil bepalen wanneer zij de moeder wil leren kennen. Verder blijkt uit de bestreden beschikking welke redenen de minderjarige

daarvoor heeft gegeven: zij heeft rust nodig en zij vindt het belangrijk dat zij er echt klaar voor is, aangezien de omgangsmomenten in het verleden niet goed verliepen.

Deze mening van de minderjarige is in lijn met wat zij eerder heeft verklaard over contactherstel met de moeder, zoals weergegeven door de GI. Het hof heeft geen reden om te twifelen aan de juistheid van deze weergave door de GI. Dat geldt ook voor de verklaring van de minderjarige die de GI in hoger beroep heeft overgelegd. Die verklaring luidt:

‘Ik wil pas iets met mijn moeder vanaf mijn 18e levensjaar. Ik wil niet dat mijn moeder in het contact met mij een zo dominante rol heeft, als b.v. het via de rechter af willen dwingen van bezoeken. Niet nu, maar in de toekomst wil ik wel van mij laten horen. Ik ben mijn moeder zeker niet vergeten.’

De minderjarige heeft op verschillende momenten gemotiveerd doen blijken van ernstige bezwaren tegen omgang met de moeder als bedoeld in artikel 1:377a lid 3 sub c BW. Zij is niet door het hof in persoon gehoord, maar heeft haar mening wel schriftelijk kenbaar gemaakt aan het hof. De minderjarige is bijna 18 jaar. Gezien haar leeftijd dient aan de mening van de minderjarige een doorslaggevend belang te worden gehecht. Dat moet leiden tot afwijzing van het verzoek van de moeder en bekrachtiging van de beschikking van de rechtbank.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 16-06-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:4605

Zaaknummer: 200.269.766

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie, kinderalimentatie en alimentatie jongmeerderjarige. Verzoeken tot nihilstelling. Draagkracht van de man. Loonbeslag op inkomen van de man wegens zakelijke schulden van de nieuwe echtgenote, met wie de man in gemeenschap van goederen is gehuwd, geven geen aanleiding tot het oordeel dat de draagkracht van de man is gewijzigd. De vrouw heeft meer verdien capaciteit. Partneralimentatie wordt lager vastgesteld, andere bijdragen niet.

De man verzoekt nihilstelling van de partneralimentatie, kinderalimentatie en alimentatie voor de jongmeerderjarige. Uiteindelijk wordt de partneralimentatie lager vastgesteld vanwege de verdien capaciteit van de vrouw. Haar behoefte is daardoor lager geworden.

Draagkracht man gewijzigd

Wat de vraag betreft of de draagkracht van de man is gewijzigd vanwege gelegd loonbeslag voor schulden van zijn nieuwe echtgenote overweegt de rechtbank als volgt.

De man stelt dat hij aflost op schulden waardoor hij inmiddels onvoldoende draagkracht heeft om de onderhoudsbijdragen te voldoen. De vrouw en de jongmeerderjarige betwisten deze wijzigingsgrond gemotiveerd.

De man is op 27 november 2015 opnieuw in het huwelijk getreden met zijn huidige partner. De man stelt onweersproken dat zij zijn getrouwd in gemeenschap van goederen en dat er sprake is van gemeenschapsschulden. De belangrijkste schulden zijn zakelijke schulden van de echtgenote van de man aan de Belastingdienst. De man stelt dat zijn draagkracht is afgenomen omdat er loonbeslag is gelegd op het salaris van de man, waarbij alles boven de beslagvrije voet van € 1.695 per maand wordt ingehouden voor het aflossen van de zakelijke schuld van zijn echtgenote. Volgens de man moet daarom bij het bepalen van zijn draagkracht rekening worden gehouden met een inkomen van € 1.695.

Zijn jaarinkomen is ten opzichte van de situatie ten tijde van de scheiding op zichzelf niet

afgenomen. De vraag is of met de schulden van zijn nieuwe echtgenote rekening moet worden gehouden.

De rechtbank overweegt dat het wettelijk uitgangspunt is dat de echtgenote van de man aansprakelijk is voor haar eigen schulden. De gemeenschap van goederen brengt niet mee dat de man voor deze schulden mede aansprakelijk wordt. Wel zal hij in beginsel in de verhouding tot zijn echtgenote mede draagplichtig zijn voor deze schuld en kan de schuld door de schuldeiser op hem worden verhaald, maar de vrouw en de jongmeerderjarige stellen zich terecht op het standpunt dat hieruit niet zonder meer volgt dat het ten opzichte van de alimentatiegerechtigden redelijk is bij het bepalen van de draagkracht al dan niet gedeeltelijk met deze schuld rekening te houden. In beginsel wordt met de schulden van derden, waaronder een nieuwe echtgenote, geen rekening gehouden. Het ligt daarom op de weg van de man om duidelijk te maken dat zijn echtgenote de schuld niet zelf kan voldoen en dat het daarom, op grond van zijn onderhoudsplicht jegens haar, aan hem is om de schuld af te lossen dan wel verhaal zonder terugbetaling door de echtgenote aan hem te accepteren. Dit heeft de man niet of niet voldoende duidelijk kunnen maken aan de rechtbank. Gelet op het voorgaande kan de rechtbank niet vaststellen dat er op het punt van de draagkracht van de man sprake is van een rechtens relevante wijziging die maakt dat de onderhoudsbijdragen niet langer voldoen aan de wettelijke maatstaven.

Verdiencapaciteit vrouw

De man stelt dat het inkomen van de vrouw en haar verdiencapaciteit zijn gestegen en dat, voor zover dat niet zo is, dit voor haar rekening en risico dient te komen. Zij kan fulltime werken. De vrouw voert gemotiveerd verweer en stelt dat zij sinds juni 2019 eerst 16 uur per week in de zorg werkte, als verzorgende, en vrij snel daarna 20 uur per week, maar dat zij niet meer inkomen kan genereren dan zij op dit moment doet.

De rechtbank is van oordeel dat de vrouw in het licht van de gemotiveerde betwisting door de man onvoldoende heeft onderbouwd dat zij zich in de afgelopen periode voldoende heeft ingespannen om meer inkomen te genereren. De vrouw heeft haar stelling dat zij veel gesolliciteerd heeft en dat het moeilijk is om werk te vinden, niet met stukken onderbouwd. De stelling dat er geen uitbreidingsmogelijkheden zijn bij haar huidige werkgever, is ook niet onderbouwd. Daarbij komt dat de vrouw een kappersopleiding heeft gevolgd en dat zij eveneens onvoldoende heeft onderbouwd dat zij geen (extra) inkomen als kapster kan genereren. Hetzelfde geldt voor haar stelling dat zij vanwege haar (mentale) gezondheid niet meer uren kan werken. De rechtbank zal het inkomen van de vrouw daarom extrapoleren naar een dienstverband van 36 uur per week, te vermeerderen met vakantiegeld. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat sprake is van een rechtens relevante wijziging van

omstandigheden.

De rechtbank stelt uiteindelijk de partneralimentatie op een veel lager bedrag vast, maar wijzigt de andere bijdragen niet.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 03-07-2020

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2020:6782

Zaaknummer: C/10/581030 / FA RK 19-7512

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Aan beide ouders wordt bij de bepaling van de draagkracht verdiencapaciteit toegerekend.

De rechtbank heeft een kinderalimentatie van € 556 per maand per kind voor beide kinderen van de ouders bepaald. De man is van deze beslissing in hoger beroep gekomen. Hij verzoekt het verzoek van de vrouw tot betaling van kinderalimentatie alsnog af te wijzen.

Behoeft van de kinderen; wat is het NBI van de man?

De man heeft met zijn vader een akkerbouwbedrijf, genaamd A B.V. (verder: de BV). Daarin is hij directeur-groootaandeelhouder (DGA). Daarnaast heeft de man een eenmanszaak, genaamd Landbouwbedrijf A (verder: de eenmanszaak). De rechtbank is bij de berekening van de behoefte van de kinderen voor het netto besteedbaar inkomen (NBI) van de man uitgegaan van zijn salaris in de BV, de inkomsten in privé uit het ter beschikking stellen van vermogen en de belastbare winst uit de eenmanszaak van de man. Een van de grieven van de man is tegen dit oordeel gericht.

De man stelt dat voor de berekening van de behoefte van de kinderen alleen uitgegaan dient te worden van zijn DGA-salaris, nu de winsten uit de eenmanszaak niet uitgekeerd worden aan hem in privé, maar direct gereserveerd worden en geïnvesteerd worden in de BV ten behoeve van de continuïteit van die onderneming. De vrouw voert hiertegen verweer.

Het hof overweegt het volgende. Bij het bepalen van de behoefte van de kinderen is het welvaartsniveau ten tijde van de echtscheiding bepalend voor de kosten van de kinderen. Het gaat om het welvaartsniveau waar de kinderen gewend aan zijn. Dat welvaartsniveau wordt – mede – bepaald door het netto besteedbaar gezinsinkomen en dat wordt weer gevormd door het gezamenlijk NBI van de man én van de vrouw in de laatste periode dat zij een gezin vormden, dat was in 2016.

Het hof is van oordeel dat de man voldoende met stukken heeft onderbouwd dat de winst die met de eenmanszaak wordt gemaakt direct wordt gereserveerd en geïnvesteerd in de BV, zodat dit geld niet ter beschikking stond van het gezin en niet daadwerkelijk werd uitgegeven voor privédoeleinden. Ook met betrekking tot de inkomsten uit het ter beschikking stellen van

vermogen acht het hof voldoende onderbouwd dat deze gelden niet in het gezin werden besteed. Het had op de weg van de vrouw gelegen te onderbouwen welke uitgaven werden gedaan van de met de eenmanszaak behaalde winsten. Dat heeft zij niet gedaan. De behoefte van de kinderen wordt als gevolg hiervan lager vastgesteld dat de rechtbank had gedaan.

Draagkracht man

De man stelt primair dat ook bij de bepaling van zijn draagkracht uitsluitend rekening gehouden dient te worden met zijn DGA-salaris, omdat de winst uit onderneming in de eenmanszaak niet wordt uitgekeerd aan de man in privé. De winsten worden gereserveerd en geïnvesteerd in de BV ten behoeve van de continuïteit van die onderneming. De vrouw voert hiertegen ook verweer.

Het hof overweegt als volgt. De draagkracht van een onderhoudsplichtige ouder wordt niet alleen gevormd door het inkomen dat die ouder verwerft, maar ook door het inkomen dat hij redelijkerwijs kan verwerven. Uit de verklaring van de man en de stukken blijkt dat het ondernemingsvermogen van de BV in 2018 bijna 7,5 miljoen euro bedroeg. Gelet op de omvang van dit ondernemingsvermogen is niet aannemelijk dat de continuïteit van de BV in gevaar komt als de man de winsten uit de eenmanszaak niet langer reserveert voor en investeert in de BV. Dit betekent dat de man deze winsten in redelijkheid als inkomen kan verwerven en benutten voor de betaling van kinderalimentatie. Het hof zal daarom deze winsten aan de man toerekenen als te verwerven inkomen. Uitgaande van het gemiddelde resultaat van de laatste drie jaren, 2016, 2017 en 2018, en een correctie voor 2017 voor de (eenmalige) verkoop van onroerend goed, schat het hof het redelijkerwijs te verwachten resultaat in de eenmanszaak op € 35.918.

Daarnaast houdt het hof rekening met het DGA-salaris van de man, blijkens de jaaropgave 2018 € 46.980.

Het hof houdt geen rekening met een uitkering in de vorm van dividend uit de BV, nu uit de stukken blijkt dat de BV geen winst maakt waaruit dividend kan worden uitgekeerd.

Evenmin houdt het hof rekening met inkomsten wegens het ter beschikking stellen van vermogen aan de BV, nu de man onbetwist stelt dat de BV weliswaar op papier rente betaalt aan de man, maar dat deze rente in werkelijkheid in de BV blijft en als vordering van de man op de BV wordt geboekt.

Draagkracht vrouw

De man stelt dat de vrouw in ieder geval een verdien capaciteit heeft van € 1.400 netto per

maand, te vermeerderen met het kindgebonden budget en de alleenstaande-ouderkop.

Net als voor de man geldt ook voor de vrouw dat haar draagkracht niet alleen wordt gevormd door het inkomen dat zij verwerft, maar ook door het inkomen dat zij redelijkerwijs kan verwerven. Toch past bij het aannemen van fictieve verdiensten bij de verzorgende ouder een zekere terughoudendheid. Waar het onzeker is of die verdien capaciteit daadwerkelijk zal worden verwezenlijkt, komt het risico van die onzekerheid bij de kinderen te liggen: in hun behoefte zal dan immers niet volledig worden voorzien en dat is onwenselijk, mede in het licht van het bepaalde in artikel 1:392 lid 2 BW.

Uit de door de vrouw overgelegde stukken blijkt dat zij in 2019 een totaal belastbaar inkomen had van € 2.771. Het hof verwacht niet dat de vrouw binnen afzienbare tijd een zodanig inkomen kan verwerven dat zij met een hoger bedrag dan de minimale draagkracht van € 50 per maand voor beide kinderen kan bijdragen in de kosten van verzorging en opvoeding van de kinderen.

Na draagkrachtvergelijking en rekening houdend met zorgkorting bepaalt het hof de door de man te betalen bijdrage op € 327 per maand per kind.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-07-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:5700

Zaaknummer: 200.268.273

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Schorsing van de moeder in het ouderlijk gezag (art. 1:268 lid 1 BW), omdat moeder toestemming weigert tot noodzakelijke medische behandeling van te vroeg geboren minderjarige en dreigt de baby uit het ziekenhuis mee te nemen. GI krijgt de voorlopige voogdij. Ook het gezag van een eventuele andere ouder is dan geschorst (art. 1:268 lid 2 BW).

Telefonisch verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) om de moeder te schorsen in de uitoefening van het gezag en te voorzien in de voorlopige voogdij over de minderjarige. Deze maatregel is volgens de Raad dringend en onverwijld noodzakelijk. De moeder heeft het gezag over de minderjarige volgens informatie van de Raad.

De nationaliteit van de moeder en de minderjarige zijn onbekend. De minderjarige verblijft in een ziekenhuis in het arrondissement Oost-Brabant. De kinderrechter acht zich bevoegd van het verzoek kennis te nemen.

Op grond van artikel 1:268 lid 1 BW kan de rechter een ouder geheel of gedeeltelijk in de uitoefening van het gezag over de minderjarige schorsen, (onder meer) indien een medische behandeling noodzakelijk is om ernstig gevaar voor de gezondheid van de minderjarige af te wenden en de ouder die het gezag uitoefent, toestemming daarvoor weigert (art. 1:268 lid 1 onder b BW). De rechtbank is van oordeel dat in dit geval sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 1:268 lid 1 onder b BW.

Uit het verzoek van de Raad komt het volgende naar voren. Het kind is te vroeg geboren en zij ligt nu in een couveuse in het ziekenhuis. De behandelend artsen zijn van mening dat zij voorlopig nog in de couveuse moet blijven en dat nader onderzoek nodig is naar haar gezondheid en haar functioneren. Daarbij is ook meegewogen dat er sterke vermoedens zijn van harddruggebruik door de moeder tijdens de zwangerschap.

De moeder wil de baby echter weghalen uit de couveuse en haar meenemen uit het ziekenhuis. Moeder weigert toestemming te geven voor de medisch noodzakelijke behandeling van de baby.

De rechtbank acht dit vanwege de gezondheidsrisico's voor het kind niet verantwoord en is van oordeel dat niet de moeder, maar de gecertificeerde instelling (GI) als neutrale professionele instantie nu de beslissingen zal moeten nemen die noodzakelijk zijn in het belang van het kind en haar gezondheid. Daarom zal de rechtbank het verzoek tot schorsing van de moeder in de uitoefening van het gezag toewijzen.

Op grond van artikel 1:268 lid 3 BW zal de rechtbank de GI belasten met de voorlopige voogdij over het meisje.

Op grond van artikel 1:268 lid 2 BW is ook het gezag van de andere juridisch ouder van het kind geschorst, voor zover het gezag ook bij die andere ouder berust.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 23-07-2020

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2020:3694

Zaaknummer: C/01/360990/ JE RK 20-1193

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hoofdverblijfplaats en uithuisplaatsing. Driejarig kind krijgt hoofdverblijfplaats bij de vader, ook al kent zij de vader niet, omdat moeder in niets wil meewerken. Niet aan contacten, niet aan statusvoorlichting, niet aan verschijning ter zitting. Tegelijkertijd wordt het verzoek om uithuisplaatsing in een neutraal pleeggezin toegewezen om van daaruit de plaatsing bij vader voor te bereiden.

Het meisje is in 2017 geboren uit de relatie van de vader en de moeder. De relatie is verbroken. Halverwege 2018 heeft de rechtbank aan de vader vervangende toestemming tot erkenning van de minderjarige verleend. In een aparte beschikking heeft de rechtbank de ouders gezamenlijk met het gezag bekleed. Van die laatste beschikking is de moeder is hoger beroep gegaan, maar zonder succes. Vervolgens is zij daarvan in cassatie gegaan, ook zonder succes.

Sinds halverwege 2018 staat het meisje ook onder toezicht, voornamelijk om contact tussen de vader en zijn dochter te bewerkstelligen. De vader heeft zijn dochter al sinds halverwege 2017 niet gezien.

In deze procedure verzoekt de vader de rechtbank te bepalen dat het meisje voortaan haar hoofdverblijfplaats bij hem heeft. Omdat hij verwacht dat de moeder zich daar hevig tegen zal verzetten, wil hij dat de kinderrechtster daarbij bepaalt dat lijfswang mag worden toegepast. Dat wil zeggen dat de moeder gevangen wordt gezet, zolang zij niet meewerkt aan die beslissing. Ook wil hij dat hij wordt gemachtigd om de hulp van de politie in te roepen bij het uitvoeren van de beslissing. Verder verzoekt de vader de rechtbank om een (definitieve) zorgregeling vast te stellen tussen hem en zijn dochter.

De gecertificeerde instelling (GI) verzoekt de rechtbank om de ondertoezichtstelling van het meisje te verlengen voor de duur van een jaar. Ook verzoekt de GI dat de rechtbank een machtiging geeft om het meisje uit huis te plaatsen in een pleeggezin vanaf 5 juli 2020 voor de duur van de ondertoezichtstelling.

Het meisje woont sinds haar geboorte bij de moeder en oma (moeders moeder). De rechtbank beschouwt oma als belanghebbende in de procedure over het verzoek tot uithuisplaatsing,

omdat zij familie- en gezinsleven met haar kleindochter heeft. De mogelijke uithuisplaatsing heeft daarom direct effect op het familie- en gezinsleven dat oma met haar kleindochter heeft. Zij dient daarom in voldoende mate in deze procedure betrokken te worden. Dat geldt niet voor de procedure met betrekking tot de hoofdverblijfplaats. Die betreft de ouders onderling.

Ondertoezichtstelling

De rechtbank oordeelt dat de minderjarige ernstig in haar ontwikkeling wordt bedreigd. De rechtbank motiveert dit oordeel uitgebreid.

Het in toenemende mate belasten van de vader, zonder objectiveerbare onderbouwing, en het onthouden van elk contact van de minderjarige met de vader, maakt dat de rechtbank zich ernstig zorgen maakt over de emotionele stabiliteit van de moeder en het effect daarvan op de minderjarige. Zij wordt door deze houding niet in staat gesteld om een evenwichtig beeld van haar vader te krijgen. Als daar geen verandering in komt, zal dit negatieve gevolgen hebben voor haar identiteitsontwikkeling. De vader vormt immers (alleen al in biologische zin) een wezenlijk onderdeel van het meisje. Uit het raadsrapport blijkt dat de vader door de oma consequent als verwekker wordt omschreven. De rechtbank kan niet anders dan concluderen dat het meisje consequent hoort en ervaart dat de vader 'slecht' is. Daardoor kan zij, zoals de Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) ook in zijn rapport schrijft, het gevoel krijgen dat zij ook niet goed is.

Wat de rechtbank verder ernstig zorgen baart, is dat het meisje nog steeds niet op de hoogte is wie haar vader is. Dit terwijl de moeder en de oma al meerdere keren door verschillende instanties zijn geweest op het belang van een snelle en duidelijke statusvoorlichting.

De rechtbank vindt het verder zorgelijk dat de moeder niet aanspreekbaar lijkt te zijn op haar handelen. Zo komt zij niet opdagen op afspraken met de Raad en de GI. Zoals de Raad benoemt in zijn rapport, biedt zij daardoor geen inzicht in wie zij is als opvoeder en neemt zij daardoor onvoldoende haar rol als verantwoordelijk opvoeder. Ook verschijnt de moeder structureel niet op de zittingen, zelfs ondanks dat de rechtbank haar heeft bevolen om persoonlijk te verschijnen. Al deze zorgen maken de verlenging van de ondertoezichtstelling noodzakelijk.

Hoofdverblijfplaats

Voorts bepaalt de rechtbank, in afwijking van het advies van de Raad, de hoofdverblijfplaats van het kind bij de vader. De rechtbank stelt daarbij voorop dat het hier een zeer moeilijke en ingrijpende keuze uit twee kwaden betreft. Een verandering van de opvoedomgeving van de minderjarige betekent namelijk dat zij uit de voor haar vertrouwde omgeving wordt gehaald.

De rechtbank deelt de visie van de Raad dat dit traumatiserend kan zijn voor het meisje. De kans op zo'n trauma acht de rechtbank ook levensgroot, zeker omdat de rechtbank verwacht dat de moeder en de oma zich hiertegen zullen verzetten. Hierdoor kan het vertrouwen van het meisje in volwassenen ernstig beschadigd raken. De rechtbank is zich terdege bewust van het effect dat deze verandering van opvoedomgeving zal hebben op het meisje. Het alternatief is namelijk dat het meisje blijft opgroeien in een omgeving die schadelijk is voor de ontwikkeling van haar persoonlijkheid op de langere termijn.

Uithuisplaatsing

Voor de rechtbank is daarom duidelijk dat het perspectief van de minderjarige bij de vader ligt. Om haar nu al direct bij de vader te plaatsen, vindt de rechtbank een stap te ver. De rechtbank vreest namelijk dat het meisje door de negatieve houding van de moeder en de oma een verkeerd beeld van de vader heeft gekregen. Daarom acht de rechtbank het voor het meisje het beste dat zij eerst in een neutraal pleeggezin wordt geplaatst. Van daaruit moet dan zo spoedig mogelijk het contact plaatsvinden tussen haar en de vader, zodat de band tussen hen kan worden opgebouwd, met als doel haar zo snel mogelijk bij de vader te laten wonen en dus de uithuisplaatsing te beëindigen. Zodra de GI vindt dat het beeld dat het meisje over de vader heeft voldoende is bijgesteld, kan zij bij de vader gaan wonen. Daarbij benadrukt de rechtbank dat een en ander voortvarend zal moeten gebeuren om te voorkomen dat zij straks twee keer uit een omgeving moet worden gehaald waarin zij stevig is gehecht.

De rechtbank verklaart deze beslissingen uitvoerbaar bij voorraad en wijst alle andere verzoeken af.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 24-07-2020

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2020:2956

Zaaknummer: C/16/447294 / FO RK 17-1608 en C/16/480944 / FO RK 17-1609

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie. Op grond van een jusvergelijking tussen de besteedbare inkomens van de man en de vrouw concludeert het hof dat de man geen partneralimentatie aan de vrouw verschuldigd is.

De man is in hoger beroep gegaan van de beslissing van de rechtbank over de partneralimentatie. Hij voert grieven aan over grievend gedrag door de vrouw, haar behoefte en behoeftigheid, zijn draagkracht en over het verzuim van de rechtbank om een jusvergelijking te maken. De grieven over het grievende gedrag, de behoefte en behoeftigheid en de draagkracht slagen niet. De grief over de ontbrekende jusvergelijking wel.

De man voert aan dat de rechtbank verzuimd heeft om een jusvergelijking te maken. De vrouw heeft netto per maand zonder partneralimentatie al meer te besteden dan de man. De vrouw heeft volgens de rechtbank immers een netto besteedbaar inkomen (NBI) van € 2.051 per maand en de man heeft een NBI van slechts € 1.949 per maand. In de jusvergelijking moeten de gokschulden van de vrouw niet worden meegenomen. De vrouw voert hiertegen verweer.

Het hof is van oordeel dat de vierde grief van de man slaagt en er voldoende aanleiding bestaat om een zogeheten jusvergelijking te maken.

De alimentatieverplichting na huwelijk wordt wat de hoogte van het vast te stellen bedrag betreft primair bepaald door de wettelijke maatstaven behoefte en draagkracht. Daarnaast geldt nog het volgende. De huwelijksverplichting om elkaar het nodige te verschaffen (art. 1:81 BW) werkt na huwelijk door als de verplichting om partneralimentatie te betalen. Daarbij geldt dat een partij aanspraak kan maken op een bijdrage, maar niet of slechts tot de grens van het bedrag waarmee de alimentatieplichtige ook nog over 'het nodige' beschikt. Met andere woorden: ook al zou op grond van de wettelijke maatstaven behoefte en draagkracht een hogere bijdrage mogelijk zijn, de wederkerigheid van de onderhoudsverplichting na huwelijk brengt met zich dat de alimentatiegerechtigde door het ontvangen van alimentatie niet 'beter af' mag zijn dan de alimentatieplichtige.

Het hof gaat uit van de draagkrachtberekeningen zoals de rechtbank die heeft opgesteld. Het hof is, anders dan de vrouw heeft gesteld, van oordeel dat de man voldoende nader

onderbouwd heeft gesteld dat hij in verband met zijn ernstige gezondheidsklachten niet in staat is om inkomsten te verwerven.

Voor de jusvergelijking neemt het hof de bijstandsnorm, de (redelijke) woonlast, de premie voor de ziektekostenverzekering en andere bijzondere, noodzakelijke lasten in aanmerking.

Zoals het hof hiervoor reeds heeft overwogen, is het van oordeel dat bij de man de niet-vergoede ziektekosten van € 150 niet in aanmerking kunnen worden genomen, omdat de man deze niet met betalingsbewijzen of andere bewijsstukken heeft onderbouwd.

Verder dient naar het oordeel van het hof aan de zijde van de vrouw geen rekening te worden gehouden met de maandelijkse aflossing op haar schulden met een bedrag van € 300 per maand. De vrouw dient binnen het aan haar ter beschikking staande budget ruimte te vinden om op deze schulden te kunnen afbetalen. Deze afbetaling dient niet van invloed te zijn op de vergelijking van de financiële situatie van partijen.

Uit de aangehechte berekeningen van het NBI van de man en de vrouw en de jusvergelijking blijkt dat de vrouw zonder partneralimentatie reeds meer vrij te besteden overhoudt dan de man. Het hof is daarom van oordeel dat de man geen partneralimentatie aan de vrouw hoeft te voldoen. Het hof wijst alsnog het verzoek van de vrouw om partneralimentatie vast te stellen af.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 28-07-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:5941

Zaaknummer: 200.275.500/02

Wetsartikelen: